

รายงานการเข้าร่วมโครงการเอพีโอ
รหัสโครงการ 24-CP-45-GE-WSP-A ชื่อโครงการ Workshop on Nutrient-rich Rainfed Crops
ระหว่างวันที่ 18-20 กันยายน 2567
ณ กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย (Online)
จัดทำโดย นางสาวณิทิพย์ ขุนทอง
นักวิชาการเกษตรชำนาญการ กรมวิชาการเกษตร
วันที่ 18 พฤศจิกายน 2567

ส่วนที่ 1 เนื้อหา/องค์ความรู้จากการเข้าร่วมโครงการ

- 1.1 ที่มาหรือวัตถุประสงค์ของโครงการโดยย่อ เพื่อให้เข้าใจถึงความสำคัญของธาตุอาหารพืชในเขตเพาะปลูกที่อาศัยน้ำฝน รวมไปถึงการแลกเปลี่ยนแนวทางการปฏิบัติและเทคโนโลยีที่จะช่วยเพิ่มผลผลิต และการร่วมมือปราชญ์กลุ่กยูทธิในการนำไปสู่การเพาะปลูกอย่างยั่งยืน
- 1.2 เนื้อหา/องค์ความรู้ที่ได้จากกิจกรรมต่างๆ พร้อมแสดงความคิดเห็นหรือยกตัวอย่างประเด็นที่สามารถนำมาปรับใช้ในองค์กรหรือประเทศไทย (สามารถจำแนกตามหัวข้อและระบุชื่อวิทยากรบรรยาย) ได้แก่
หัวข้อ 1 ภาพรวมความสำคัญของการเพาะปลูกพืชโดยอาศัยน้ำฝน (Dr. Tri Wahyu Cahyono)

- การบรรยาย: ผลกระทบถึงการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศในการเกษตร ส่งผลในทางลบต่อ พืช เช่น ข้าว ข้าวโพด ถั่วเหลือง มันสำปะหลัง และกาแฟ แต่กลับส่งผลในทางบวกต่ออ้อยและปาล์มน้ำมัน อุณหภูมิที่สูงขึ้นทำให้แมลงศัตรูพืชเกิดการเข้าทำลายของแมลงหริวข้าวเพิ่มมากขึ้น และการระบาดของหนอนผีเสื้อ เกษตรกรรมโดยเฉพาะการทำนาข้าว ถูกมองว่าเป็นแหล่งในการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ซึ่งมาจากการใช้ปุ๋ยยูเรีย การขังน้ำในการทำนา การเผาเศษวัสดุหลังการเก็บเกี่ยว ภาวะแห้งแล้งส่งผลให้น้ำหนักเมล็ดของข้าวโพดลดลงถึง 51% และเป็นหมันถึง 70% คำแนะนำในการจัดการธาตุอาหารคือ การใช้ปุ๋ยให้ตรงกับความต้องการของพืช การจัดการน้ำ เช่นการทำนาแบบเปียกสลับแห้งซึ่งช่วยลดก๊าซมีเทน นอกจากนี้ยังมีการพัฒนาสายพันธุ์ข้าวโพดที่ทนต่อความแห้งแล้งและน้ำท่วมขัง ใช้แสงน้อย และทนต่อการเข้าทำลายของแมลง ซึ่งในประเทศไทยนั้นการปรับปรุงพันธุ์พืชมีความสำคัญและจำเป็นอย่างมาก ในการพัฒนาให้ตรงกับความต้องการของตลาดที่เปลี่ยนไป และเข้ากับสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง ทั้งในพืชสวนและพืชไร่ การปรับใช้ปุ๋ยให้ตรงกับความต้องการของพืชยังคงต้องมีการพัฒนาต่อไป เพื่อเป็นการลดต้นทุนการผลิต และลดปัญหาการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก ตลอดจนการพัฒนาเครื่องมือหรือเทคโนโลยีในการจัดการต่อซังพืชหลังการเก็บเกี่ยว ซึ่งโดยส่วนใหญ่เกษตรกรจะเผาเพื่อทำลายทำให้เกิดปัญหา PM 2.5 ซึ่งเป็นมลพิษทางอากาศที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ
- กรณีศึกษาของประเทศสมาชิก (Country Paper) (ถ้ามี) อาจจำแนกตามรายชื่อประเทศ หรือใช้รูปแบบตาราง ในประเทศอินโดนีเซีย มีการศึกษาการปล่อยก๊าซมีเทนในนาข้าวที่เพิ่มขึ้นเนื่องมาจากผลผลิตที่เพิ่มขึ้นในช่วงปี 2015-2018

หัวข้อ 2 โอกาสและความท้าทายในการเพาะปลูกพืชแบบอาศัยน้ำฝน (Dr. Isara Chaorakam)

- การบรรยาย: การเพาะปลูกแบบแปลงใหญ่จะทำให้ง่ายต่อการจัดการ พืชที่เพาะปลูกส่วนใหญ่ได้แก่ อ้อย ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ มันสำปะหลัง ข้าว ซึ่งให้ผลผลิตต่ำ และทำให้เกษตรกรยากจน ดังนั้นการเพิ่มผลผลิตโดยใช้พันธุ์พืชที่ให้ผลผลิตสูง การให้น้ำแบบร่อง หรือการใช้เครื่องมือเกษตรสมัยใหม่ จึงเป็นทางเลือกที่ดี ข้อจำกัดในการเกษตรแบบอาศัยน้ำฝน ได้แก่ ข้อจำกัดทางดิน เช่น ดินขาดความชุ่มชื้น ขาดธาตุอาหาร

ทางสังคม เช่น การถือครองพื้นที่ขนาดเล็ก ขาดเงินทุนสนับสนุน ทางเทคโนโลยี เช่น การใช้ปุ๋ยอย่างจำกัด ทางพืช เช่น สิ่งแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย โอกาสในการเพาะปลูกพืชแบบอาศัยน้ำฝน จะต้องต่อสู้กับสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย นโยบายที่เข้มแข็ง การสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ การส่งเสริมแนวคิดห่วงโซ่คุณค่า ส่งเสริมการจัดการพื้นที่ที่ยั่งยืน สนับสนุนการลงทุนในพื้นที่ สภาพอากาศที่เปลี่ยนไปยิ่งเร่งการกร่อนดิน การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ ดังนั้นการนำเทคนิคการเกษตรแบบทันสมัยและเมล็ดพันธุ์ที่หลากหลายจะช่วยเพิ่มผลผลิตได้ ความมั่นคงทางด้านอาหาร โดยใช้ BCG โมเดล จะทำให้เกิดความยั่งยืนได้ การใช้พลังงานจากความร้อน หรือ พลังงานชีวมวล เป็นตัวเลือกในพื้นที่เกษตรแบบอาศัยน้ำฝน การใช้เครื่องมือในการไถพรวนแบบอนุรักษ์ หรือการไถพรวนดินให้น้อยที่สุดจะช่วยลดการกร่อนดิน การนำเทคโนโลยีเช่นอัจฉริยะต่างๆมาใช้ เช่น เครื่องมือตรวจจับความชื้นในดิน ความหนาแน่นดิน สามารถช่วยให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นได้ และช่วยลดการใช้แรงงานคน ลดกรีนเฮาส์แก๊ส และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ประเทศไทยได้นำ BCG Model มาขับเคลื่อนในทางการเกษตร หลายภาคส่วน รวมถึงการนำเทคโนโลยีต่างๆมาปรับใช้ทางการเกษตร แต่อย่างไรก็ตามเทคโนโลยียังคงต้องนำเข้าจากต่างประเทศเป็นหลัก และเมื่อนำเข้ามาแล้วยังคงต้องปรับปรุงให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในประเทศ จึงมักไม่พร้อมใช้หรือต้องใช้ระยะเวลาในการปรับตัว และต้องมีการลงทุนค่อนข้างสูง

หัวข้อ 3 เทคโนโลยีการปฏิบัติเพื่อเพิ่มผลผลิตในพื้นที่อาศัยน้ำฝน (Dr. Mangi Lal Jat)

- การบรรยาย: พื้นที่เพาะปลูกของโลกประมาณ 60% เป็นการเกษตรแบบอาศัยน้ำฝน มากกว่า 80% ของพื้นที่เพาะปลูกในทวีปเอเชียเป็นการเกษตรแบบอาศัยน้ำฝน ในเอเชียใต้ พื้นที่ส่วนใหญ่ปลูกข้าว ฝ้าย ถั่ว ลูกไก่ และข้าวสาลี ปัญหาที่พบได้แก่ การกร่อนดิน ดินเค็ม ขาดอินทรีย์วัตถุในดิน ดังนั้นการเพาะปลูกจึงควรเปลี่ยนรูปแบบจากการทำลายไปสู่การอนุรักษ์ เทคโนโลยีและกลยุทธ์ในการเพิ่มผลผลิตได้แก่ การจัดการพื้นที่ เช่น การอนุรักษ์ดินและน้ำ การใช้น้ำตามความต้องการของพืช ระบบเตือนภัยภูมิอากาศ ฯลฯ นวัตกรรมจัดการพื้นที่รับน้ำฝนในรูปแบบใหม่ เช่น ผนังป้องกันการกระแทกและแนวตัดลดการซึมของน้ำ ระบบตรวจสอบน้ำเหนือเขื่อน เป็นต้น นอกจากนี้การทำระบบคั่นกั้นน้ำในแปลงเพื่อควบคุมน้ำยังเป็นการลดการกร่อนดิน และเพิ่มความชื้นในดิน ส่งผลให้ผลผลิตเพิ่มขึ้น นอกจากนี้การเลือกใช้พันธุ์ที่ทนต่อสภาวะแห้งแล้ง ยังเป็นอีกเทคโนโลยีที่พบในเอเชียและแอฟริกา การเพิ่มปริมาณคาร์บอนอินทรีย์ในดิน และการจัดการธาตุอาหารในดินยังช่วยเพิ่มผลผลิตได้ 20-60% เทคโนโลยีในการฟื้นฟูทางการเกษตร เช่น การลดการไถพรวน การใช้วัสดุคลุมดิน การปลูกพืชหมุนเวียน ฯลฯ มีส่วนช่วยในการรักษาสุขภาพของดิน อนุรักษ์น้ำ และสนับสนุนกิจกรรมทางชีวภาพในดิน ข้อมูลสภาพภูมิอากาศมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการเกษตรแบบใช้น้ำฝน การให้คำแนะนำของระบบให้คำปรึกษาอัจฉริยะ (intelligent systems advisory tool: ISTA) จะเปลี่ยนไปตามข้อมูลภูมิอากาศที่เปลี่ยน พื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศไทยอยู่นอกเขตชลประทานเช่นเดียวกับประเทศสมาชิกอื่นๆ การอนุรักษ์ดินและน้ำไม่ใช่เรื่องใหม่ของประเทศไทย แต่การสนับสนุนให้เกษตรกรทำเกษตรแบบยั่งยืนนั้นทำได้ยากเนื่องจากผลตอบแทนที่ได้รับมักจะน้อยกว่าการทำเกษตรเชิงการค้า ระยะการปรับเปลี่ยน และการให้การสนับสนุนจากภาครัฐจะมีส่วนช่วยในการส่งเสริมให้เกษตรกรหันมาทำการเกษตรแบบยั่งยืนได้

หัวข้อ 4 กรณีศึกษาประเทศไทย (Dr.Isara Chaorakam)

- การบรรยาย: ประเทศไทยมีพื้นที่ที่เหมาะสมในการทำเกษตรมากกว่า 60% ของพื้นที่ทั้งประเทศ โดยแบ่งพื้นที่ตามลักษณะภูมิประเทศออกเป็น 4 ภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ พืชที่เพาะปลูกมากในประเทศไทยได้แก่ ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง ข้าวโพด ยางพารา ปาล์มน้ำมัน ฯลฯ และยังเป็นผู้นำในการส่งออก ข้าว ยางพารา อ้อย และมันสำปะหลัง รายใหญ่ของโลก ข้อจำกัดทางการเกษตรของไทย เช่น เกษตรกรเป็นผู้สูงอายุทำให้ยากต่อการถ่ายทอดอาชีพ การขาดแรงงานในภาคเกษตร ต้นทุนการผลิตที่เพิ่มสูงขึ้น ขาดการลงทุนในภาคการวิจัย เทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป เป็นต้น นโยบายที่สำคัญของภาครัฐในด้านการเกษตร ได้แก่ ปรชญาเศรษฐกิจพอเพียง การส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์เพิ่มรายได้ในภาคเกษตร ลดการเผา ฯลฯ ข้อจำกัดด้านการเกษตรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภายใต้การเกษตรแบบอาศัยน้ำฝน มีความเสี่ยงต่อภาวะแห้งแล้งและน้ำท่วม พืชที่เพาะปลูกหลักได้แก่ ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง ข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ ยางพารา เป็นต้น เกษตรกรส่วนใหญ่ยากจน วัยรุ่นส่วนใหญ่มาหางานทำกรุงเทพฯ ทำให้ยากต่อการถ่ายทอดอาชีพ การเปลี่ยนแปลงทางการเกษตร เช่น เปลี่ยนจากการปลูกข้าวมาปลูกพืชคุณภาพสูง เช่น ยางพารา หรือ ปาล์มน้ำมัน เกษตรกรบางรายปลูกพืชผักกรอบที่อยู่อาศัย และให้เช่าพื้นที่เพื่อทำการเกษตร ในพื้นที่ลุ่ม เกษตรกรเปลี่ยนจากการปลูกข้าวมาปลูกอ้อย มีการปลูกพืชหลากหลายชนิดก่อนและหลังปลูกข้าว เช่น มะเขือเทศ พริก ภายใต้พันธสัญญา การเพิ่มขึ้นของบ่อน้ำในไร่นาทำให้สามารถเป็นแหล่งน้ำสำรองในการทำนาในช่วงฤดูแล้ง ในพื้นที่ภูเขาเกษตรกรได้ปรับเปลี่ยนไปปลูกพืชมูลค่าสูง เช่น องุ่น สตอร์เบอร์รี่ ทูเรียน เป็นต้น ช่วงแรกในการใช้แรงงานเริ่มจากวัว ควาย และปรับมาใช้รถแทรกเตอร์เมื่อไม่นานมานี้ การเก็บเกี่ยวข้าวโดยส่วนใหญ่เกษตรกรจะจ้างรถเกี่ยวข้าว ปัจจัยหลักในการพัฒนาการทำนา ได้แก่ การเพิ่มปริมาณน้ำ ส่งเสริมให้เกษตรกรรุ่นใหม่ในรูปแบบ เกษตรอัจฉริยะ การส่งเสริมการซื้อขายคาร์บอน เครื่องจักรที่สำคัญในการปลูกอ้อย ได้แก่ รถไถรถตัดอ้อย โดรนทางการเกษตร การทำเกษตรแบบแม่นยำในไร่อ้อย อาศัยเทคโนโลยีดาวเทียมและระบบเซนเซอร์เป็นเครื่องมือช่วย เครื่องจักรที่สำคัญในการปลูกข้าวโพด ได้แก่ รถไถ เครื่องหยอดเมล็ด รถเก็บข้าวโพดซึ่งมีการใช้เทคโนโลยีดาวเทียมและระบบเซนเซอร์ มาช่วยเช่นเดียวกับข้าวโพดและในมันสำปะหลังก็เช่นเดียวกัน

หัวข้อ 5 กลยุทธ์สำคัญในการทำให้การเกษตรแบบอาศัยน้ำฝนเข้าสู่ระบบห่วงโซ่อาหาร (Dr.Tri Wahyu Cahyono)

- การบรรยาย: ห่วงโซ่อาหารมีความเชื่อมโยงกันในหลายส่วน ทั้งในเรื่องของสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงไป ความมั่นคงทางอาหาร เศรษฐกิจ การโยกย้าย และนวัตกรรม นโยบายและการสนับสนุนของภาครัฐ ที่สำคัญได้แก่ การเงิน ระบบประกัน การวิจัยและพัฒนา การขยายผล และกฎระเบียบที่เอื้ออำนวย การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีในสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง และการนำไปสู่การผลิตแบบคาร์บอนต่ำ เช่น การมีปฏิทินเพาะปลูก ระบบปลูกแบบใช้น้ำน้อย การใช้ปุ๋ยอย่างมีประสิทธิภาพ การรักษาดินและน้ำ การใช้ชีวภัณฑ์กำจัดศัตรูพืช และการประกันพืชผล ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความมั่นคงทางอาหารด้วยสภาพภูมิประเทศที่เหมาะสม สามารถปลูกพืชได้ตลอดทั้งปี แต่หากยังขาดระบบการจัดการที่ดี เช่น ระบบการจัดการปลูกพืชตามความเหมาะสม การจัดการน้ำอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะทำให้ลดต้นทุนปัจจัยการผลิต และได้ผลผลิตที่ดีขึ้น

หัวข้อ 6 นโยบายในประเทศสมาชิกที่ในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไป (Dr.Shalander Kumar)

- การบรรยาย: สภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปที่ส่งผลกระทบต่อภาคการเกษตร เช่น ผลผลิตที่ลดลง รายได้ลดลง ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น การบรรเทาผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมไม่ใช่ทางออกทางเดียว นโยบายรัฐควรมุ่งเป้าไปที่สร้างฟาร์มและระบบห่วงโซ่อาหารเพื่อการฟื้นฟูสภาพภูมิอากาศ เช่น การเกษตรเชิงอนุรักษ์และฟื้นฟู การนำพลังงานกลับมาใช้ใหม่ การใช้ปุ๋ยชีวภาพ และข้อมูลสภาพภูมิอากาศที่แม่นยำ แผนในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพภูมิอากาศ ต้องมีตั้งแต่แผนระดับชาติ รองลงมาได้แก่แผนปฏิบัติการ และนำแผนปฏิบัติการมาปรับใช้กับระดับท้องถิ่น การประเมินความเสี่ยงสภาพภูมิอากาศ แตกต่างกันตามวัตถุประสงค์ของห่วงโซ่อุปทาน เช่น ความเสี่ยงต่อผลผลิต ความเสี่ยงต่อการเก็บรักษาและขนส่ง ความเสี่ยงต่ออายุการเก็บรักษาและความปลอดภัยของอาหาร เป็นต้น ตัวอย่างการจัดลำดับความสำคัญในการวิเคราะห์ความเสี่ยง เช่น 1) ปริมาณน้ำฝน 2) การรักษาความชื้น 3) แผนการปลูกพืช 4) พืชที่ปลูกได้ 5) ข้อมูลสภาพอากาศ เป็นต้น การบูรณาการสภาพภูมิอากาศสู่แผนการพัฒนาและแนวทางปฏิบัติการ ต้องคำนึงถึง ความสามารถและความตระหนักรู้ สถานะการเงิน นวัตกรรมในการพิจารณาข้อมูลอากาศ การติดตามและประเมินผล ประเทศไทยต้องวางแผนในการจัดการความเสี่ยงต่อสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะการพัฒนากระบวนการจัดการน้ำ และการพัฒนาพันธุ์พืชที่ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เพื่อให้เกษตรกรยังสามารถเพาะปลูกได้ และได้ผลตอบแทนคุ้มการลงทุน
- กรณีศึกษาของประเทศสมาชิก (Country Paper) (ถ้ามี) อาจจำแนกตามรายชื่อประเทศ หรือใช้รูปแบบตาราง ตัวอย่างผลการสร้างคันดินในรัฐโอริสซา ในพื้นที่อาศัยน้ำฝนในเขต Karnataka ประเทศอินเดีย ที่ทำให้เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้นกว่า 7 เท่า ดังตาราง

คำอธิบาย	หน่วย	ก่อน	หลัง
พื้นที่	เอเคอร์	500	500
จำนวนคร่าวเรือนที่ถือครอง	จำนวน	410	410
ผลผลิตจากนาข้าว	กก./เอเคอร์	1,600	2,200
ปริมาณถั่วบกพิราบคันนา	กิโลเมตร	4	30
รายได้ทั้งหมดจากนาข้าว	แสน (Lakhs)	15.5	77.4
รายได้จากถั่วบกพิราบ	แสน (Lakhs)	2	27.5
รายได้จากถั่วเขียว	แสน (Lakhs)	1.5	18.75
รายได้เฉลี่ยต่อปี	Rs/HH/year	4,634	30,160

- การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม (Group Discussion)
มีการแลกเปลี่ยนและแสดงความคิดเห็นใน 3 คำถาม ได้แก่ 1) ความท้าทายหรือประเด็นที่ส่งผลต่อการเพาะปลูกพืชในเขตอาศัยน้ำฝนในประเทศ ซึ่งในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนกันใน 5 ปัจจัยที่ไม่ส่งเสริมการปลูกพืชแบบอาศัยน้ำฝน ได้แก่ ไม่มีการจัดหาแหล่งชลประทานที่เชื่อถือได้ ความแห้งแล้งที่ยาวนาน ดินตื้น (ความจุน้ำต่ำ) ขาดอินทรีย์วัตถุในดิน ศัตรูพืชที่มาก และการกระจายตัวของฝน 2) สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการฝึกอบรม ในการแก้ปัญหา ในกลุ่มได้แสดงความคิดเห็น ดังนี้ การพิจารณาพืชที่ทนแล้งและมีคุณค่าทางอาหาร เช่น ข้าวโพด อ้อย มันสำปะหลัง มุ่งเน้นการเกษตรแบบแม่นยำ การใช้เซนเซอร์แบบเรียลไทม์ในการประเมินความชื้นดิน การเลือกพืชให้เหมาะสมกับสภาพอากาศ พิจารณาความต้องการอาหารของพืช บูรณาการปัจจัยระหว่าง พืช ดิน และน้ำ การเพาะปลูกแบบกระจายความเสี่ยง และการพิจารณาข้อจำกัดทางดิน 3) การดำเนินการส่งเสริมการปลูกพืชแบบอาศัยน้ำฝน ได้แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นที่จะสามารถดำเนินการได้ เช่น การใช้พืชทนแล้ง พืชที่สุกแก่เร็ว ใช้พันธุ์ต้านทานโรค ใช้เทคโนโลยีเกษตรอัจฉริยะ

ส่วนที่ 2 ประโยชน์ที่ได้รับและการขยายผลจากการเข้าร่วมโครงการ

- ประโยชน์ต่อตนเอง: การเข้าร่วมการฝึกอบรมทำให้ทราบถึงลักษณะปัญหาของประเทศต่างๆ ที่แตกต่างกัน รวมไปถึงการได้แลกเปลี่ยนแนวทางการแก้ไขปัญหาที่พบซึ่งแต่ละเรื่อง แต่ละคนมีแนวทางการแก้ไขปัญหาทั้งคล้ายคลึงกัน และแตกต่างกัน ตามความถนัดของแต่ละบุคคล
- ประโยชน์ต่อหน่วยงานต้นสังกัด: ได้ทราบถึงลักษณะปัญหาที่พบในแต่ละประเทศ และแนวทางในการพัฒนาแก้ไขปัญหาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภารกิจของหน่วยงาน เช่น กรมวิชาการเกษตร โดยสถาบันวิจัยพืชสวนได้ตระหนักถึงทิศทางการพัฒนาพันธุ์พืชทนแล้ง และการปลูกพืชแบบอนุรักษ์
- ประโยชน์ต่อสายงานหรือวงการวิชาชีพในหัวข้อนั้นๆ : ในภาพรวมได้ทราบถึงแนวทางในการพัฒนาและการจัดการเพื่อใช้ประโยชน์พื้นที่การเกษตรแบบอาศัยน้ำฝน ซึ่งเป็นพื้นที่เพาะปลูกส่วนใหญ่ของประเทศ ไทย
- กิจกรรมการขยายผลที่ได้ดำเนินการภายในระยะเวลา 60 วันนับจากวันสุดท้ายของโครงการ: จัดกิจกรรมบรรยายให้กับทีมงานภายในหน่วยงาน มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในแต่ละพืชที่ประสบปัญหาการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศในปีที่ 2566 ที่ผ่านมา ที่เกิดภาวะแห้งแล้งยาวนานและรุนแรง ในหัวข้อภาวะภัยแล้งที่ส่งผลกระทบต่อไม้ผลและพืชอุตสาหกรรมไทย

ภาพที่ 1 การบรรยายและแลกเปลี่ยนในหัวข้อ ภาวะภัยแล้งที่ส่งผลกระทบต่อไม้ผลและพืชอุตสาหกรรมไทย